

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀγαθήας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἑσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἔτησίᾳ δρ. 16.—	Ἔτησίᾳ δρ. 25.—
Ἑξάμηνος > 8,50	Ἑξάμηνος > 13.—
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ, δολλάρια 4	
Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	
ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰουλίου 1921	

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἑσωτερικ. λεπ. 40	Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.	
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Ὁδὸς Ἐδριπίδου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον	
Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 32	

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤ. ΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Τὰ μικρὰ πλοῖα ποὺ κουβαλοῦσαν τὰ μεγάλα κανόνια τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, τὰ πήραν στὸ δρόμο οἱ Ἀγγλοι. Ἔτσι ὅλες οἱ ἡρωϊκὲς προσπάθειες τῶν Γάλλων ναυαγοῦσαν μπροστά σ' ἀπόρητα φρούρια τῆς πόλεως. Τοῦ χάκου ὁ Κλεμπὲ νίκησε στὸ ὄρος Θαδωρῆνα Τουρκικὸ στράτευμα, ποὺ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὴν Δαμασκὸ νὰ βοηθήσῃ τὸν πασά. Ὁ Βοναπάρτης δὲν μπόρεσε νὰ μῇ στήν πόλιν.

Μὴ ἔχοντάς κανόνια, ὁ ἀρχιστράτηγος ἀποφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ ὑπονόμους (λαγούμια).

Τὸ κλειδί τοῦ Σαῖν-Ζάν-Ντάκρ, ἦταν αὐτὸ τὸ καλὰ τοῦ Τζεζζάρ, κτισμένο στὸ ψηλότερο μέρος. Ὁ πασὰ εἶχε κουβαλήσῃ σ' Ἀγγλικά πλοῖα τοὺς θησαυροὺς του, τίς γυναῖκές του. καὶ εἶχε καταφύγει ἐς αὐτὰ καὶ ὁ ἴδιος.

Ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ καλαιοῦ, οἱ Τούρκοι νύχτα-μέρα ἔδρεχαν φωτιά ἀπάνω στὰ γαλλικά στρατεύματα. Μὲ κάθε τρόπο ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐκτοπίσουν ἀπὸ κεῖ πάνω. Καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ μηχανικοῦ Καρφαρέλλι, ποὺ διεύθυνε τὴν πολιορκία, ἀποφάσισε ν' ἀνατινάξῃ τὸν πύργον. Δὲν ἦταν εὐκόλο.

Ἐπρεπε νὰ εἰσχωρήσουν στὸν πύργον ἀπὸ μίαν πορτὰ, ποὺ ἀνοίγόταν τέσσερα μέτρα ψηλότερ' ἀπὸ τὸν θυρὸ τοῦ χάνδακα, νὰ τοποθετήσουν στὸ κατάλληλον μέρος κάμποσα χιλιόγραμμα μπαρούτι καὶ νὰ βάλλουν φωτιά χωρὶς νὰ τοὺς καταλάβουν οἱ Τούρκοι.

Ὁ Βοναπάρτης, μὲ μίαν διαταγὴν του, ζήτησε ἐξήντα ἄνδρες ποὺ θὰ προσφερόνταν μόνοι τοὺς γιὰ τὴν ἐπιχείρησιν. Ὅταν διαβάστηκε στὸ στρατόπεδον αὐτὴ ἡ διαταγὴ, ὁ Γιάννης Καρδινιὰν γύριζε ἀπὸ μίαν μακρινὴ ἀναγνώριση πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Ἰορδάνη, καὶ ἡ ἴλη τῶν δρομῶν εἶχε διαταχθῇ νὰναλάδῃ ὑπηρεσία πεζῇ στὸ στρατὸ τῆς πολιορκίας.

Ἀδίστακτα, καὶ πάντα μὲ τὸ σκοπὸ νὰ

διακριθῇ καὶ νὰ προβιβασθῇ, ὁ μικρὸς ἐθελοντὴς ἔδωσε τὸν ὄνομά του. Καὶ τὸ ἴδιον βράδυ τὸν ἐφώναζαν στὴ σκηνὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου.

Ἐπειδὴ τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ὁ Βοναπάρτης εἶχε σύσκεψιν μὲ τὸν Καρφαρέλλι, ὁ ὑπασιπότης δὲν ἔφινε τὸν μικρὸ λοχία νὰ

μῇ. Ἀλλὰ μίᾳ γνωστῇ φωνῇ ἐφώναζε ἅπὸ μέσα:

— Ἀρῆσε τὸν, Δελχικροῦ, τὸν θέλω! Μῆκε. Καὶ ἄρα τὸν εἶδε μπροστά του, μὲ τὴν κανονικὴν του στάση καὶ τὸ εὐθύ του βλέμμα, ὁ Βοναπάρτης τοῦ εἶπε:

— Χαίρω ποὺ σε ξαναβλέπω, μικρέ, γιατί*δὺς μῆνες τώρα δὲν ἄκουσα τίποτα γιὰ σένα. Λοιπὸν σύμφωνοι, θὰ λάβῃς μέρος στὴν ἀποφινὴ ἐπιχείρησιν.

— Ἐδωσα τὸν ὄνομά μου.

— Τὸ εἶδα. Ἐξήντα ἐξήντα ἄνδρες καὶ παρουσιάσθηκαν ἐντακάσιοι. Διὰλέξα καὶ, καθὼς βλέπεις, σὲ θυμήθηκα. Σκέφθηκα μάλιστα νὰ σοὺ δώσω τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἀποστολῆς. Ἐχω καλὴ ἰδέαν γιὰ σένα.

— ὦ, εὐχαριστῶ, στρατηγέ!

— Μὴ μ' εὐχαριστῇς καὶ τόσο, γιατί, ἐνενήντα τοῖς ἑκατὸ, μπορεῖ νὰ μὴν ἐπιστρέψῃς. Ἐννοεῖς πὼς οἱ Τούρκοι δὲν θὰ σάψουν εὐκόλῃ νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλῃς.

— Θὰ ἐπιστρέψω, εἶπε ὁ Γιάννης μὲ σταθερὴ φωνή.

— Μοῦ ἄρσες αὐτὸς ὁ λόγος. Πρέπει νὰ γίνῃ κανεὶς πάντα πεποίθηση στὸν ἀστέρα του. Ἀν ἐπιστρέψῃς, σὲ περιμένουν οἱ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, σοὺ τὸ ὑπόσχομαι. Καὶ νὰ, παρὲς αὐτό. Ἀρὰ μοῦ τὸ παρουσιάσεις, θὰ σοὺ δώσω εἰς ἀντάλλαγμα τὸν προβιβασμὸ σου.

Καὶ ὁ Βοναπάρτης ἔδωσε στὸ μικρὸ μας εἶλο μίαν χρυσὴν ταμπакιέρα, ποὺ στὸ σκέπασμα τῆς ἦταν ζωγραφισμένη μίᾳ γυναῖκα, νὰ ἀκούῃ καὶ παρὰ πολὺ ὡμορφῇ.

Ὁ αὐριανὸς αὐτοκράτορας ροφούσε πολὺ ταμπάκο καὶ εἶχε ἐλάνκληρον συλλογὴν ἀπὸ ταμπакιέρες γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράξενον ἓνα τέτοιο δῶρον ἐκ μέρους τοῦ ἑνὸς ἀπλοῦ λοχία.

Ὁ στρατηγὸς Καρφαρέλλι ἐξήγησε κατόπιν στὸ Γιάννη τί ἦθελαν ἀπ' αὐτόν. Θὰ ἔπαιρνε μαζί του ἓνα φαῖτι, ἓνα κομμάτι

Ὁ Γιάννης μὲ τὴν χαμῆλα του...
(2ελ. 242, στ. 6.)

ύσκα κι' ένα τσακμάκι. Καθένας από τους έξι στρατιώτες που θά οδηγούσε, θά φορτωνόταν από ένα σάκκο με είκοσι κιλά μπαρούτι. Έτσι θά μαζεύονταν 1200 κιλά, αρκετά για νάνταξουν τον πύργο. Κι' άμα ή μπαρούτι αυτή σωριαζόταν στο κατάλληλο μέρος, ο Γιάννης θάναβε το φυτίλι και θά έφευγε γρήγορα, για νά μή τον πάρη κι' αυτόν ή έκρηξη.

— Έννοησες καλά, μικρέ; τον ρώτησε ο Βοναπάρτης.

— Έννόησα καλά και θά κάμω ό,τι πρέπει! αποκρίθηκε ο Γιάννης.

Ο Βοναπάρτης τον κοίταξε λίγες στιγμές σκεπτικός.

Έως σκέφθηκε νά τον αποσπάση απ' αυτή την επικίνδυνη επιχείρηση; Έως λυήθηκε νά στείλη σέ βέβαιο σχεδόν θάνατο ένα τόσο νέο και τόσο χρήσιμο στρατιώτη. 'Αλλά ήταν κι' ο Βοναπάρτης μοιρολάτρης σαν τους Μουσουλμάνους κι' έπίστευε στο πεπρωμένο.

— Πήγαινε, παιδί μου, του είπε.

— Άκόμη μία λέξη, στρατηγέ. Μου επιτρέπετε νά σ'αξ δώσω κι' άλλο ένα γράμμα για...

— Την κυρία Κατερίνα; συμπλήρωσε ο Βοναπάρτης, που είχε μνήμη τεράστια στα όνοματά. Ναι, ναι, στείλε μου τό γράμμα σου πρίν φύγης.

Ο Γιάννης βγήκε από τη σκηνή πολύ συγχινημένος.

Έχωσε την ταμπакιέρα σέ μία πέτσινη ζώνη που φορούσε κατάσκαρκα κι' όπου είχε και τό κεντημένο μεταξωτό της Λιζούλας, μαζί μ' έξι χρυσά νομίσματα, που αποτέλουσαν όλη του την περιουσία. Αυτά τά είχε πάρει από ένα Μαμελούκο, που τον έσκότωσε με τό χέρι του στη Γάζα. ('Έτσι είναι ο πόλεμος, ή τουλάχιστο έτσι ήταν εκείνο τον καιρό...)

Έπειτα έγραψε στή θετήμητέρα του ένα σύντομο γράμμα, για νά τ'ή π'ή πώς την ώρα αυτή που έπαψε τή ζωή του, ή τελευταία του σκέψη ήταν γι' αυτή και για τή Λιζούλα.

Τά μεσάνυχτα, ο Γιάννης βρήκε τό απόσπασμά του σέ μία πλατεία του στρατοπέδου της πολιορκίας και τό έχωρισε σέ δύο ομάδες, που καθεμιά είχε επί κεφαλής ένα δεκανέα.

Ένας από τους δεκανείς αυτούς ήταν από τή Μασσαλία, τον έλεγαν Τρόφιμο κι' ο Γιάννης τον είχε γνωρίσει στο Κάιρο.

— Έρχου από πίσω μου, του είπε.

Η νύκτα ήταν σκοτεινή. Μιά σκάλα είχε τοποθετηθή από ένα σκαπανέα στο όχρωμα.

Ο Γιάννης, όπλισμένος μόνο μ' ένα μπαλτά και μ' ένα σιλήτρο, — γιατί τους είχε απαγορευθή απόλυτως νά πυροβολήσουν, — ανέβηκε πρώτος.

Η σιδερένια πόρτα του πύργου είχε χαλασθή από την ημέρα, έπίτηδες, με κανονίες. 'Αλλ' οι στραίρες της είχαν κάμει

μόνο μεγάλα ρήγματα, χωρίς νά την ανοίξουν όλωςόλου. Λεπτός καθώς ήταν ο Γιάννης πέρασε από ένα ρήγμα και άμα βρέθηκε μέσα, μπόρεσε νά την ανοίξη, για νά περάσουν οι γρεναδιέροι του.

Βρέθηκαν στο ύπόγειο, νά πούμε, του πύργου, κι' έ'να διάδρομο μακρύ και στενό, που στο βάθος του ανοιγόταν ένα μεγάλο δωμάτιο με πολύ ψηλό ταβάνι.

Ο Γιάννης άναψε ένα κλεφτοφάνερο που είχε μαζί του. Κι' είδε πώς τό μέρος δεν ήταν κατάλληλο για νά τοποθετηθή ή μπαρούτι. Γιατί, καθώς ξέρετε, για νά φέρον αποτέλεσμα τάξερα της, όταν ανάψη, πρέπει νά συναντήσουν πρόσκομμα, παραδείγματος χάρη ένα τοίχο χοντρό. Στο υπαίθρο ή' έ'να πολύ μεγάλο δωμάτιο, δέν γίνεται έκρηξη δυνατή.

Ο Γιάννης τό ήξερε, μα κι' ο στρατηγός Καρραρέλλι του τό είχε θυμήσει. 'Έπρεπε νά βρη τουλάχιστο ένα δωμάτιο μικρότερο.

Μιά σιδερένια πόρτα ήταν κάπου — εκεί. Ο Γιάννης έγνωσε σέ δύο μεγαλόσωμους γρεναδιέρους. Μα του κάκου τήν έσπρωξαν μ' όλη τους τή δύναμη. Η πόρτα αντίστασέκταν.

— Ά νά κι' ή κλειδαριά, έκαμ' ένας από τους γρεναδιέρους; ξέρω εγώ.

Έχωσε στήν τρύπα τό μαχαίρι σου τό έστριψε από δώ, από κεϊ, και σέ λίγο ή πόρτα μισάνοιξε.

— Άλλά τί ήταν από πίσω;

— Μήν ανοίξεις ακόμα! είπε ο Γιάννης στον αυτοσχέδιο κλειδαρχή στάσου νά ιδούμε.

Οι έξι άνδρες είχαν ανεβή, καθένας με τό σάκκο του. Ο μικρός λογίας σκέφθηκε πώς οι σαράντα τουλάχιστο ήταν περιττοί πιά κι' άδικα θά εξέθεταν τή ζωή τους. Τους έπρόσταξε λοιπόν νάήσουν τό φορτίο τους στή μεγάλη σάλα και νά φύγουν σιγά-σιγά από εκεί που ήλθαν. Οι είκοσι που έμειναν, ήταν αρκετοί για νά κουβαλήσουν τους σάκκους στο κατάλληλο μέρος.

Όταν χάθηκαν κι' οι τελευταίοι στή σκιά του χανδάκι, ο Γιάννης γύρισε στήν πόρτα. Ο Τρόφιμος τον ακολουθούσε.

— Μείν' εδώ, του είπε, θά πάω νά ιδώ εγώ μόνος μου. 'Αν σφυρίξω σιγά, έλα νά με βρης με τους άλλους και με τή μπαρούτι. 'Αν σέ φωνάξω με τ'ονομά σου, τρέξε γρήγορα, θά χρειάζουμαι βοήθεια.

Ο Γιάννης πέρασε την πόρτα και βρέθηκε σ' ένα διάδρομο μικρό, χαμηλό και χωρίς διέξοδο, γιατί στο βάθος έπιασε πάλι τοίχο. Άλλά γυρίζοντας πίσω, πασπατευτά, — από προφύλαξη, δέν είχε ξαναάνψει τό φανάρι, — ανακάλυψε, άριστερά, έ'ν' άνοιγμα βγήκε απ' αυτό, έκαμε καμιά δεκαριά δ'ήματα, έστριψε δεξιά κι' είδε αστείρια σ' ένα κομμάτι ούρανού.

Ετοιμάσθηκε νά σφυρίξη. 'Αλλ' άξαφνα είδε μπροστά του μία σκιά, — μία

σκιά με φέσι και με μουσκέτο στον ώμο. Ήταν τούρκος στρατιώτης, σκοπός.

Ο Γιάννης γύρισε πίσω και τά είπε όλα του Τρόφιμου.

— Οι σάκκοι, έπρόσθεσε στο τέλος, πρέπει νά κουβαληθούν σ' αυτή την άκρη του μικρού διαδρόμου. Φρόντισε σύ. Κι' άμα τελειώσει ή εργασία, στείλε τους πίσω όλους.

— Έγώ νά μείνω; ρώτησε ο Μασσελ-λιέζος.

— Ναι, και νά κρατήσεις ακόμα ένα γρεναδιέρο, γιατί ο τούρκος σκοπός μπορεί νά μ'ήν είναι μονάχος. 'Αμα έτοιμασθούν όλα, είδοποίησέ με νά βάλω τό φυτίλι.

— Πολύ καλά, κύρ λογία!

Ο Γιάννης βγήκε πάλι στο μέρος, όπου είχε ιδή ούρανό, και κόλλησε στον τοίχο του διαδρόμου, πέντε δ'ήματα μακριά απ' τό σκοπό, που δέν μπορούσε νά τον ιδή στο πυκνό εκείνο σκοτάδι, ούτ' φανταζόταν βέβαια την παρουσία του.

Σφίγγοντας νευρικά τον μπαλτά του, ο μικρός μας φίλος περίμενε κι' οι στιγμές του φαινόταν αιώνες.

Λίγα μέτρα π'ό πίσω, ξυπόλυτοι, βουβόι, άθόρυβοι σά σκίες, οι στρατιώτες κουβαλούσαν κι' εσώριαζαν τους σάκκους.

Άξαφνα, ο τούρκος στράφηκε. Θάκουσε βέβαια κανένα κρότο.

Έκαμε δύο βήματα προς τό μικρό λογία κι' έπειτα, σά νά μ'ήν άκουσε, σά νά μ'ήν είδε τίποτα, γύρισε στή θέση του.

Ο Γιάννης έτοιμάσθηκε νά του ριχθή και νά τον ξεκάνη. Άλλά συλλογίσθηκε τό φυτίλι που είχε στή μέση του. Ο στρατιώτης εκείνος, αν δέν τον τελείωνε με την πρώτη, θά έφώναζε, θά τον άκουγαν οι δικοί του, θά έτρεχαν, και τότε ο Γιάννης δέν θά πρόφτανε νά βάλη τό φυτίλι και νά τ'ανάψη.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
[Κατά τό Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

ΔΕΛΦΟΙ

1. ΓΑΛΗΝΗ

Στον πιο καλό μου φίλο Γ. Α. Συκουτρή.

Βουβή γαλήνη νεκρινιά
χυμένη στον άγέρα
θεοί του Όλύμπου και θνητοί
κι' ήρωες κοιμούνται άντάμα
της λημονιάς τό θάνατο,
κι' από τους βράχους περά
μόνη πιστή παρηγοριά
της Κισσαίας τό κλάμα...

2. ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΣΤΑΛΙΑ

(Ιερό)

Τό ήλιοκαμένο μέτωπο
γλυκά δροσιέσέ μου.
Ω θεία νερά! στο χάδι σας
για πάντα νά ξεχάσω
καμμούς και πάθη κι' ύστερα
μ' άγνή καρδιά νά φτάσω
ψηλά, σέ μία μορφή σιμά
που δέν ξεχνώ ποτέ μου...

Γ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Τάβλο ανίστασμα του άσπρου
γιασεμιού σαν καμώς...
(Κ. Παλαμάς — «Α Παράκαιρα»)

Κρατούσα γιασεμιά στο χέρι.

Τό μεσημέρι, καθώς γύριζα στο σπίτι, ένα ξυπόλυτο, φτωχό παιδάκι μου τά πρόσφερε:

— Πάρτε γιασεμιά, φρέσκα, καλά γιασεμιά!

Κάθε άλλο παρ' φρέσκα φαινότανε. Ήτανε τόσο λυπημένα, πονεμένα κι' αυτά. Σά νά μου λέγανε παρακαλεστικά:

— Άγοράστε μας, κύριε! Θά βοηθήστε ένα φτωχό, πεινασμένο παιδάκι. Λυπηθήτε τό κι' αγοράστε μας. Δέν αξίζουμε τίποτα, τό αίσθάνομασθε πολύ καλά. Άγοράστε μας και πετάξτε μας. Λυπηθήτε τό όμως!

Και τό λυπήθηκα και τό λυπήθηκα. Όταν πήγα στο σπίτι, οι δικοί μου με πείραζαν:

— Πολύ φιλανθής, καθώς φαίνεται, έγινες! Και με έξοχο γούστο! Σά δέν βαριέσαι νά βαςτάς μαχαμένα λουλούδια...

Δέν τά έδωλα στο νερό. Τά πόθεσα μ' νυχά στο γραφεϊο μου. Και κατόπι τά ξεχασα, ούτε που τά σκεπτόμουν πιά. Μα ξαναβγαίνοντας έξω τά πόγευμα, τά ξαναπήρα μαζί μου. Θά μου π'ήτε: γιατί; 'Αδύνατο! Κι' εγώ δέν ξέρω νά σ'αξ άπαντήσω. Μα υπάρχουν τόσα «γιατί» χωρίς άπόκριση σ' αυτόν τον κόσμο, τόσα μεγάλα τρομερά «γιατί», που βέβαια δέν μπορεί νά ήχη και πολλή σημασία κι' ένα άκόμα στο σωρό. Στην όδον 'Αμαλίας, αντίκρυ στο Βασιλικό Περιόβλι, με συνάντησε κάποιος φίλος μου. Άκόμα πρίν με χαιρέτησε, μου είπε για τά γιασεμιά. Μαχαθήκανε, δέν εύρισκε τον λόγο, που μ' άνάγκαιε νά τά κρατώ. Βρήκα κάποια γελοία πρόταση. Και, θέλωντας και μή, τά πέταξα.

Καθήσαμε παρμερα και κουβεντιάσαμε. Είπαμε τόσα, — και πόσα δέν είχαμε νά πούμε! Μα τί τά θέλετε; εγώ κοιτούσα κάθε στιγμή τά γιασεμιά ταπεινά, μαχαμένα, φτωχά, πεταμένα κοντά στο ρέθρο του πεζοδρομίου, σά μικρές ψυχές άδύναμες, που δέ μπορούσαν νά μιλήσουν για νά μου πούν πόσο πονούν. Ένας κύριος πέρασε. Δέν τά πρόσξε και τά πάτησε λίγο. Σά νά πόνεσα. Με είδε ο φίλος μου, που άλλαξα έως χρώμα.

— Σε καλό σου, τί έπαθες;

— Εγώ; Άλλά είμαι καλά.

— Μα σά νά στενοχωρήθηκες...

— Άάθος κάνεις. Δέν είμαι καθόλου στενοχωρημένος...

Έξακολουθήσαμε νά κουβεντιάσουμε. Σέ λίγο μ' άποχαιρέτησε κι' έφυγε. Θά πιστέψετε; Τον άφησα νά ξεμακρύνη και κατόπιν έσκυφα, έπήρα τό λυπημένο μπουκατάκι των γιασεμιών και τ'όκρυφα στήν

τσέπη μου. Πώς τάχα ποιος τά φτωχά γιασεμιά! Άν ήταν τίποτε λουλούδια περήφανα, τίποτε κρίνοι, τίποτε ρόδα, που μας κοιτούν σά νά μ'αξ περιφρονούν ή τίποτε άνθη λεμονιάς, που μοιάζουν σά νά διαχέουν τή δόξα τους με τά βαριά, βαθιά τους μύρα, έξάπακτος θά τά πετούσα, θά τά πετούσα, χωρίς νά γυρίσω νά τά δώ. Μα τά φτωχά, ταπεινά, θλιβερά γιασεμιά, που με κοιτούσαν σά με π'αράπονο και που με π'οτιζαν ένα τόσο άρωμα λεπτό, άπλόο, τρυφερό, μου κινούσαν τήν αγάπη και τή συμπάθεια. Τά φύλαξα σ' ένα συρτάρι.

Προχτές που τ'άνοιξα, τά βρήκα μέσα πλακωμένα, ξερά, άτονα, χωρίς έκφραση καμιά, ούτε χαρούμενα, ούτε παραπονεμένα. Στην όψη τους είχε σφραγισθή ή Γαλήνη. Με λυπημένη καρδιά τά ξανάκλεισα μέσα, τάφησα ήσυχα μέσα κι' νά χαρούν μία δεύτερη, ήσυχη, γαλήνη, άτρικύμιστη ζωή. Και θυμήθηκα μερικους καλούς, ταπεινούς κι' άπλους ανθρώπους...

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ

ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΣΤΟΝ ΠΟΡΟ

Η ώρα έντεκα. Επαλωμένη στήν άμμο, στριβώντας τό πρόσωπό μου στα δύο μου χέρια, αίσθάνομαι μία μεγάλη εύχαρίστητη: τή ζέση των ακτίνων του ήλιου που περνά μέσ' στο σώμα μου από τό λεπτό κοστούμι του μπάνιου. Και κοιτάζω όλόγυρά μου.

Λίγα βήματα παρ' πάνω, αναρίθμητα θυμάρια, τά περισσότερα άνθισμένα, πλημμυρίζουν την άτμόσφαιρα με τό εύχριστό και ύγιεινό άρωμά τους. Ένα πλήθος από άγριολούλουδα, τά περισσότερα χωρίς όνομα για μ'αξ, σηκώνουν τά ποικιλόχρωμα κεφαλάκια τους, ταλαντεύομενα σέ κάθε έλαφρή πνοή της θαλασσίας αύρας, που έξασθενεί όσο προχωρεί τό μεσημέρι. Άκόμα ποιά ψηλά, τά πούκα, σέ όλους τους τόνους του πρασίνου, μ'αξ χαρίζουν τή σκιά τους και τά κλαδιά τους, που για την περίπτωση έχουν μεταβληθή σέ κρεμάστρες για τά ρούχα!

Έξαφνα, ένα όξύ σφύριγμα άντηχεί, και γυρισμένη αυτή τή φορά από τό μέρος της θάλασσας που είναι ήσυχη σαν λίμνη, χωρίς καμμία ρυτίδα, διακρίνω μόλις ένα μαύρο στίγμα, που φαίνεται σαν νά βγαίνει: μέσ' από τά βούνα. Σιγά-σιγά προχωρεί, μεγαλώνει, και παίρνει τό σχήμα του πλοίου που περνά από δώ κάθε μεσημέρι, πηγαίνοντας στο Ναύπλιο.

Τώρα πρέπει νάποράσω νά διακόψω τό γλυκό αυτό φάρι. Έγες, αν θέλω νά παρατώ στο θέαμα της άγκυροβολήσεως του πλοίου και της απόβάσεως των ταξιδιωτών, — μία από τις διασκεδάσεις εκείνων που παραθερίζουν στις διάφορες άκτές. Και πρέπει νά βιασώ, γιατί μ'αξ χρειάζεται τουλάχιστο μισή ώρα με τή βάρκα, για νά φθάσουμε στήν Κολόνα, στο

μέρος που στέκει τό βαπόρι. Οι άλλοι όλοι, που ήταν πολύ πρίν από μένα έτοιμοι και διασκεδάζαν δίνοντας τροφή σ' ένα όλόκληρο κόσμο από κόττες, πάπιες, χήνες κ. τ. λ., τρέχουν κιόλα στή βάρκα, ενώ πίσω τους ακολουθούν όλα αυτά τά περρωτά, που δημιουργούν με τά φτερουγίσματά τους και με τις κραυγές τους ένα θόρυβο έκκωφητικό.

Επί τέλους φθάνω κι' εγώ, και νά μας όλοι μέσ' στή βάρκα. Η καμιά, ή κυρία Μ. με την κόρη της, ή φίλη μας 'Ιζα. ή αδελφή μου κι' εγώ. 'Α! ξεχασα! και τό συλλάνει μου ο Μάξ, μ'αξ άκορετά παραξενή Κινέζικη ράστα, με δέρμα έρυθρό-μαυρο, γυμνό, χωρίς καμμία τρίχα.

Η ώρα όμως έπέρασε κι' εν άλλο σφύριγμα, τό τρίτο, του βαποριού, μ'αξ πληροφορεί ότι άγκυροβόλησε. Θεέ μου! Άπό μακριά διακρίνουμε τόσους πολλούς επίδ'ατας για δώ! Και ξερούμε πώς μόλις φθάσουν, τρέχουν όλοι άμέσως στο ξενοδοχείο για φαί. «Φθάνει νάφισουν κάτι και για μ'αξ!» Είναι ή σκέψη όλων μας, — και ριχνόμαστε με βία στα κουτιά.

ΔΙΔΩ Ι. ΔΡΑΓΑΤΗΣ

ΑΠ' ΑΝΘΟΣ' ΑΝΘΟΣ

Τίποτε δέν υπάρχει όδυνηρότερο απ' τό νά νοιώσης πώς ο άλλος σου λέει μερικά βεβαιωμένα έπαινετικά λόγια έτσι, για νά σου δώση μ'ία άμυδρή παρηγορία σέ μ'ία άποτυχία σου.

Ο άνθρωπος που έχει και πιστεύει αληθινά για τον έαυτό του μ'ία ιδέα έχ' έπιπασμένη, έχει ένα θησαυρό. Αυτός αίσθάνεται βαθειά, πολύ βαθειά κι' αληθινά, την ήδονή της ίκανοποίησεως στήν παραμικρή έπιτυχία και τον πόνον λίγα μόνο έπαινετικά λόγια γι' αυτή την ίκανοποίηση.

Χρειάζεται όμως προσοχή, γιατί οι έπαινοι αυτοί είναι τόσο επικίνδυνοι για την ψυχή, όσο τό όξύ π'άνω στα μέταλλα.

Σ' όλες τις ήλικίες του ο άνθρωπος μοιάζει με τό μικρό παιδάκι, που θέλει μ'ιομπόνια όταν έχει τή γιορτή του και θέλει πάλι άλλα μ'ιομπόνια όταν γιορτάζει ο μπαμπάς ή ή μαμά. Έτσι όλος ο κόσμος μετατρέπει κάθε περίστασι προς τό δικό του συμφέρον.

Όταν ένας φίλος μας μ'αξ έπαινέση για κάτι, μ'αξ άρσσει νά δείχνουμε μία μετριοφρονέστατη δυσπιστία. Όταν όμως ένας εχθρός μας μ'αξ κατηγορήση λιγάκι για τό ίδιο πράγμα, σπεύδουμε ν' άποκρούσμε τήν κατηγορία και νά την άποδείξωμε ψευδή.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΩΣ ΣΥΣΤΑΙΝΩ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΗ

(Στους Ξεπαθώνοντας)

«Φίλο θέλεις νάποκτήσης; Τίποτ' άλλο μὴν ποθήσης; Τὴ Διάπλασι ἂν γνωρίσης; Καὶ πολὺ τὴ μελετήσης; Θέ νὰ ἰδῇς πὼς δὲν εἶν' ἄλλο Εἰς τὸν κόσμον πὺρ μεγάλο, Πού ὁλοένα νὰ κοιτάζῃ; Πῶς νὰ σὲ διασκέδῃ; Ἀλλὰ καὶ νὰ σὲ μορφώῃ; Καὶ τὸ νοῦ σου νὰ ἐξυψώῃ; Καὶ σὰ μάνα στὸ παιδί της, Κάθε λίγο ἢ συμβουλή της, Τὰ καλά νὰ συμβουλεύῃ, Τὰ κακὰ ν' ἀπαγορεύῃ, Νὰ γυνάμει τὸ μυαλό σου Νὰ τὴν ἐχῇς ὁδηγὸ σου, Νὰ σοῦ λέῃ καὶ παραμύθια, Νὰ μαθαίνῃς τὴν ἀλήθεια. Τώρα πές μου ἐσύ, παιδάκι, Πού στή σύστησι λιγὰκι; Τέτοια μὰν ὑπάρχει ἄλλη Εἰς τὸν κόσμον πὺρ μεγάλη;» Κι' ἀφοῦ σκέφτηκε λιγάκι, — «Ὅχι! λέγει τὸ παιδάκι, "Ἐγὼ τέτοιο θυσιαρὸ Νάποκτήσω πὼς μπορῶ;» — «Εὐκολώτατο, παιδί μου! Δός μου σὺ τὴ συνδρομὴ σου, Τάλλα εἶναι δουλειὰ δική μου! Καὶ τὴ συνδρομὴ του δίνει Γιά συνδρομῆς νὰ γίνῃ. Καὶ σοῦ στέλνω δεκάεξη, Τὸ Σαββάτο μόλις φέξῃ, Καὶ τυπώνεται τὸ φύλλο Νὰ τὸ στέλνῃς στὸ φίλο...»

Ἀμάρτανος

Σ ΜΥΡΝΗ

Τὸ πλοῖο, ἐπιτακτο, γεμάτο φαντάρους, στρίβει στὸ βάθος τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης καὶ παίρνει μὴ εὐθεία, παράλληλῃ με τὴν ἀκτὴ, πρὸς τὴν προκυμαία, τὸ περίφημο Καὶ τῆς Σμύρνης. Εἶναι νύχτα, τὸ φεγγάρι φέγγει ἀπὸ ψηλά κι' οἱ ἀστὲρες τοῦ ἀσημένιου τὰ νερά, πού ἤσυχκα κυματίζουν. Ἡ πόλις, ἀπὸ μακριὰ, δίνει τὴν ἐντύπωσιν ἐνός Ἐπιτακτοῦ, πού τὸν βλέπεις ἀπὸ ψηλά, ἔτσι πού εἶναι σκαρφαλωμένη καὶ σκορπισμένη σὲ μιά ἐκτασὴ τριῶν, ἴσως καὶ περισσοτέρων, χιλιόμετρων. Μακριὰ, στὸ βάθος, φαίνεται ἡ Πούντα, δεξιὰ μας εἶναι τὰ Ἐβραϊκά. Στὴ μέση, ὁ Φαγκαμαχάλας, πὺρ φωτισμένος, μὲ πὺρ μεγάλῃ κίνησιν. Κι' ἀριστερὰ μας, τὸ ὁμορφὸ Κορδελλιό. Τὰ βλέμματα ὁλοῦν, ἄλλων στρατιωτῶν καὶ βαθμοφόρων, στρέφονται ἐκεῖ. Ἐκεῖ εἶναι Ἐκεῖνος, καὶ ἡ θύμησις Του μᾶς γεμίζει μὲ καινούργια δειρή, καὶ ἡ μορφή Του, πού τὴν φανταζομαστε μὲρὸς μας, μᾶς ἐμψυχώνει.

Τὸ πλοῖο παραπλέει τὴν ἀκτὴ. Νὰ ἡ Δὴμιος, ὁλοφάντιστῃ, κολλοσός, πού σὺν ἄρτυρον Ἄργος φυλάει τὴ Σμύρνη. Παραπλευρῶς ἡ Ἀμφιτρίτη, τὸ πλωτὸ νοσοκομεῖο, ἔτοιμο γιὰ νὰ δεχθῇ καὶ

νούργιους τραυματίες, πού ἔρχονται ἀπὸ ἐκεῖ πού πάμε καὶ μεῖς τώρα. Ὅταν διασταυρῶνται πλοῖτ', ὁ ἀέρας γεμίζει ἀπὸ ζητωκραυγές, οἱ φαντάροι χαλῶν τὸν κόσμον. Μία ἰδέα τοῦ ἀδελφώνει ὅλους.

Τὸ πλοῖο σταματάει, ἀρχίζει ἡ ἀποβίβασις. Στριμωγνόμεστε στίξιδορροῦθμες Σμυρναῖκες βάρκες, καὶ βγαίνουμε στὴν προκυμαία. Σὲ λίγο τὸ βήμα μας ἀντηχεῖ ζωνηρὸ στὸ λιθώστρωτο δρόμο. Κι' αὐτὸ ἀνταποδίδει, μὲ χαρὰ τὰ βήματά μας, νοιώθει, πὼς σ' ἐμᾶς χρωσταίει τὸν ἐλεύθερο ἀέρα πού τὸ χαϊδεύει...

Ἀθωος

ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙΑ

Τοῦ θανάτου τὸ φίλημα τὸ προσμένω μὲ πόθο. Τὸ γοργὸ τοῦ βηματίου Νὰ γροικιέται τὸ νοιώθω.

—Τὴν ψυχὴ μου, νά, πὰρ' ἔγινε Πηγαίνε τὴν στὸν ἀδῆ. Τὴ λαμπράδα τὴ χόρτασα Καὶ ποθῶ τὸ σκοτάδι.

Καὶ τὴν σέρνει ὁ Θάνατος, Στὰ σκοτάδια τὴν πάει, Μ' αὐτὴ τότε, ἀλλοίμονο, Τὸ λαμπρὸ φῶς ζηταίει...

Σανθὴ Ἑλληνοπούλα

ΤΟ ΦΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟ

—Στέλλα! ποῖος τρώει τάρμε- λήνι; — Δὲν ξέρω, κυρία. Ἴσως τὸ φουρνάρόπουλο, ὅπου ἔρχεται ἀπὸ τὴν πίσω θύρα.

—Καλά. Ἀλλὴ φερά πές του, σὲ παρακαλῶ, νάρχεται ἀπὸ τὴν μπροστινὴ. — «Ὅπου; ὁρίζετε!»

Ἐχομε τέσσερες μεγάλες ἀρμελινιές, φροντιστὲς καὶ γεμάτες ἀρμελινισ, στὸ πίσω περιβόλι, κοντὰ στὴ «μικρὴ θύρα». — «Πάμε νὰ δοῦμε!» ἐσκέφτηκα καὶ, παίρνοντας τὸ μπαστοῦνι μου, κατέβηκα στὸ περιβόλι.

Μέσ' ἐκεῖ ὅπου ἄπλωνα τὸ χέρι μου, ἀκούω μιά εἰρωνική φωνή: «Καλὴ ὄρεξις, Μίμη! Ἐτσι κλέβουνε τάρμελινια; ἔ!» Ἐγώ, ἔγινε τὸ κεφάλι καὶ εἶδα τὸν καλὸ μου φίλο Περιχλίτῃ.

«Ἐγὼ; μπᾶ! τὸ φουρνάρόπουλο!» εἶπα καὶ τοῦ προσέφερα τὸ μισό.

«Ὡραῖες ἀρμελινιές!» ἔκαμε ὁ φίλος μου ἔπειτα ἀπὸ μιά ἐξέταση πέντε λεπτῶν. «Καλὰ τώρα μὴ μᾶς κάνεις τὸν ἐκπληκτὴ, σὲ ξέρουμε ἐμεῖς γιὰ ἀστρονομία.»

«Ἀφῆσέ τα αὐτὰ καὶ κόψε μου ἓνα ἀρμελινί.» Κι' ἐγὼ εἶπα κόβοντας ἓνα κλαρί, μὲ πέντ' ἔξη φροῦτα:

«Αἱ αἱ αἱ αἱ! ἐκεῖνο τὸ φουρνάρόπουλο, τρομερὸ εἶναι! ὦς καὶ

τὰ κλωνίρια κόβει. Πῶς πῶς κρέμασμα θέλει! — Ὡς-τόσο ἐξακολουθοῦν νὰ ὀλιγοστεύουν, κι' ἐγὼ ὁ σκληρόκαρδος εἰμαι ὁ πρῶτος νὰ καταδικάσω τὸ φουρνάρόπουλο σὲ θάνατο:

—«Βρὲ ὁ ἀθεόφοβος, ὅλα τὰ καλύτερα παίρνει! Θὰ τὰ φάῃ πρὶν ὀρμιάσουν. Κρέμασμα καὶ ἔσλο θέλει! Καὶ ἀπὸ μέσα μου: «Τὶ εὐκαιρία ἔχασε ὁ κακομοῖρος!»

Σπουργίτης

ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΚΙ

Ἐνα χαρωπὸ πουλάκι, Μόλις ἐφῆξε ἡ αὐγὴ, Πέταξε σ' ἓνα κλαράκι Κι' ἄρχισε νὰ κελαιδῇ.

Μ' ἄξαφνα ἓνα παιδάκι, Ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν ἐλιά, —Ποῦ τὸ εἶχε παιχιδάκι Νὰ σκοτῶν τὰ πουλάκι,—

Σήκωσ' ἓνα πετραδάκι Πούταν τόσο-δὰ μικρὸ, Κτύπησε τὰδὼ πουλάκι Καὶ τὸ ἔρριξε νεκρό.

Κολύβριον

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΜΑ

«Ὡς! μὴν κοροϊπέπλος ἐκλίνοντα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.»

Ὅρα πού σβύνει ὁ αὐγερινὸς καὶ ξεψυχοῦν τὰ σκότη.

Ποῖο μεγάλο χέρι σκορπίζει τρι- ἀνάφωλα στὸν οὐρανὸ καὶ στὰ βουνὰ μενεξέδες;

Γλυκὰ χαράζει ἡ αὐγούλα, Ἡ νύχτα, κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς δύσης, πού κάκου πολεμᾷ νὰ παλέψῃ μὲ τὸ ἐσθινὸ φῶς, κι' ὅλο καὶ χάνεται νικη- μῆν.

Τώρα τὰ ροδodάκτυλα τῆς αὐγῆς ὑψώνονται στὸν οὐρανὸ, σὰ σὲ προσεγγὴ παρθένας πού ξυπνάει.

Εἶδαν τὰ πουλάκι καὶ τρελλὰ- θρηκαν ἀπὸ εὐφροσύνη, κι' ἔχυσαν τὴ χαρὰ τους σὲ πολυθόρυβο κι' ὁρμονικὸ τραγοῦδι.

Τὰ λουλούδια μεθυσμένα κι' ἀπ' τὴν ἴδια τὴν εὐωδίαν τους, συνε- ρίζονται ποῖα νὰ τὴ σκορπίσῃ ἀφρόνωντῃ, στὴν ὁλόφωτῃ φύσιν.

Ὡς καὶ τὸ πρῶτον ἀεράκι, πέρ- νοντας τὸ δρόμο του ἀπ' τῆς αὐγῆς τὰ μάγουλα, φτερουγίζει καὶ πετᾷ ἀπὸ λαγκαδιὸ σὲ λαγκαδιὸ, κι' ἀπὸ κορφὴ σὲ κορφὴ, θροῖζοντας ἀνά- μισ' ἀπὸ τὰ φύλλα.

Ὁλοτρόγυρα καὶ πέρα, ἀπλώνε- ται βελουδένια ἡ πράσινη χλόη, κεντημένη μὲ τὰ φύλλα χαρῶματα τῶν λουλουδιῶν, μὲ τὸ χρυσάφι τῆς μαρ- γαρίτας καὶ μὲ τὰ δροσιστὰ δια- μάντια τῆς δρόσου.

Ἀστράφτουν κι' οἱ διαμαντένιες σταλαμάντιες κρεμασμένες στ' ἀκρό- φυλλα τῶν δένδρων, ἔτοιμες νὰ πέσουν ἀπὸ τῆς αὔρας τὸ κούνημα καὶ νὰ χυθῶν σπὴ χλόη, σκορπῶ- ντας μίαν ὑγρὴ φωτοβολή.

Ὡ, ἀνοιξιὰτικο γλυκοχάραμα, τί ὁμορφὸ πού εἶσαι. Κοῦμα πού εἶναι τόσο λίγῃ ἡ ζωὴ σου!.. Ἑλληνικὸ Τρεπάιο

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΙΠΠΟΤΟΥ

(Διάλογος μεταξὺ Μικροῦ Μετα- ἰάστου, Ἰππότη τοῦ τῶν Ἀστρῶν καὶ Σαρλώ.)

ΣΚΗΝΗ Α'

Μικρὸς Μετανάστης καὶ Ἰπ- πότης τῶν Ἀστρῶν.

—Κι' ἀπὸ ποῖτε, φίλε μου, ἔγινες ἱππότης;

—Μὰ ἀπὸ τότε πού μου ἐνέ- κρινε ἡ Διάπλασι αὐτὸ τὸ ψευδῶ- νυμο.

—Καὶ ποῖτε ἐχειροτονήθηκες;

—Τὶ ἔκανε λέγει; — «Νὰ ὅταν γίνεται κανένας ἱππότης, χειροτονεῖται πρῶτα δὲν τὸ ξέρεις;

—Τὶ λές, καλέ; καὶ ποῖος θὰ μὲ χειροτονήσῃ!;

ΣΚΗΝΗ Β'

Ὁ Σαρλὼ παρεμβαίνει:

—Ποῖος θέλει νὰ τὸν χειρο- τονήσῃ; Ἐδῶ εἰμαι!!

ΑΥΛΑΙΑ

Ἐλευθερωτῆς τῆς Πατρίδος

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

Τὴ ζωὴ μου τὴ θέλω νὰ πε- ράσω σὺν λουλουδιῶν ζωούλα, τὴ θέλω μιά μερὰ νὰ λουλουδιῶν κι' ὅστερα ἄς ξεραθῇ. Ὁ βορρᾶς ἄς πάρῃ μ' ἓνα του φύσημα τὰ πέταλά του κι' ἄς μὴν ἀφήσῃ κανένα χνάρι καὶ πού ριζώσῃ. Σὲ μιά ξεχασμένη μεριά καὶ τὸ τε- λευταῖο του ἀπομεινάρει ἄς συ- πηθῇ. Φθίνει μιάς μέρας λουλού- δισμα μέσ' στὸν κάμπο ἀνάμεσα στὴ χλωρασιά.

Μαγεμένη Ρεμματιά

ΣΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ

Σένα, ὦ Ἀριστείδη, πού ἂν καὶ- ἐξορίστος, διωγμένος ἀπ' τοὺς συμ- πατριώτες σου, πού τόσο τοῦς εὐε- ργέτησες, σένα, πού ἐξελθόντας τὴ μαυρὴ ἀχαριστία τους, ἐτρέφες μόλις τὴ πατριδοῦ σου κινδύνει, σένα θαυμάζω!

Τὶ τὸν θέλω τὸν ἔγδοξο Ἀλκι- βιάδῃ, πού ὅταν τὸν ἀδίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι, πῆγε μὲ τοὺς ἐχθρούς. Αἱ ἐσένα, ἐσένα τὸν ἀμνησίκαιο πατριῶτῃ θαυμάζω!

Πληρωμένους Χρυσασίδες

—Καίμενε Τάκη, πὼς θὰ πῶ γα- λικά «ἀσχημότερος»;

—Très laï! (τρε λαί.)

—Γιατὶ τρελλός;!

Βοτᾶντὴ ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ

Ὁ ρυπαρὸς:—Ἐξέρεις, Τοτό;

Ὁ θεὸς σοῦ ἔστειλε ἀπόψε μιά ἀδελφούλα.

Ὁ Τοτός:—Ἀλήθεια;.. Ἀχ νὰ μὴ τὸ πῶμε ἀκόμα τῆς μαμάς.

Νὰ τὸ φυλάξουμε γι' αἰῶνα πού ἔχει τὴ γιορτὴ της.

Βοτᾶντὴ ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Ἀθήναι 6 Ἰουλίου 1921

Ἡ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πν. Ἀσκήσεων ἔληξε τὴν 30 Ἰουνίου. Δὲν δέχομαι λοιπὸν ἄλλες Συλλογές. Κι' ἔλαβα τόσες πολ- λές αὐτὴ τὴ φορὰ, ὥστε μοῦ φαίνεται πῶς θάγῃσῃ νὰ κτῶ καινούργια Δια- γωνισμῶ.

Οἱ περισσότεροι φίλοι μου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, μοῦ γράφουν ὅτι δὲν ἔλαβαν ἀκόμη τὸ 28ον φύλλο ν, ἐνὶ ἔλαβαν τὰ κατόπι. Ἀπ' αὐτὸ συμπεραίνω, ὅτι ὅλος ὁ σάκος, μὲ τὰ φύλλα τῆς Αἴ- γυπτου, ἐκείνη τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ λά-θος τοῦ Ταχυδρομείου, θὰ ἐστὶν ἄλ- λου καὶ τώρα κάνει τὸ γύρο του. Μία μερὰ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ἐβῇ.

Ὡστε οἱ φίλοι μου τῆς Αἴγυπτο πρέ- πει νὰ τὸ περιμένουν. Γιατὶ, φυσικὰ, δὲν εἶναι δυνατό νὰ ξαναστῆλῃς ὅλους ἐκεῖ-πέρα τὸ 28ον. Καὶ πρῶτο πού δὲν ἔχω τόσα ἀντίτυπα... Ἐ, οἱ ἄλλοι λόγοι δὲν εἶναι καίτοι;—Καὶ θυμῶ- μα τώρα κάποιον ἡμάρχο χωριστῶς, πού δικαιολογεῖται σὲ καποὶο στρατηγὸν, διατὶ δὲν ἔρριξε κανονίους στὴν ὑποδοχὴ του. «Πρῶτο, τοῦ εἶπε, δὲν ἔσῃ κα- νόνια» δεύτερο...—«Ἀρκεῖ, τὸν διέ- κοψε ὁ στρατηγός, οἱ ἄλλοι λόγοι εἶνε περιττοί».

Γεώργιο Γελασιέ, ὁ κ. Φαί'ων ἔλαβε τὸ γραμματάκι σου καὶ στὴν ἐρώτησιν πού τοῦ κάνεσ ἔποιαν ἐπι- στήμη προτιμᾷς, σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ὅλες οἱ ἐπιστήμες κάνουν Μία κι' ἐπομένως ὅλες εἶναι καλές καὶ χρήσιμες, ὥστε νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ σπουδάζῃ ὅποια τοῦ ἀρέσῃ, ὅποια τὸν τραβᾷ.

Ἀφελὴς Καστανούλα, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις. Τὴ χαριστήρας σκεπὴς γίνονται σὸ σπῆτι σου, γύω σὺ ὁ φυλάδιό μου, πού τὸ ἀγαπᾷς ὅλοι τόσο πολὺ! Ναι, στὸ νησί ἔχω πολὺ λόγους συνδρομητὰς καὶ ἀπὸ τὸ ξεσπάθωμά σας περιμένα νὰ γ' οὖν πολλοί.

Ναι, Ἰππότης, περιμένα κι' ἄλλο, κι' ἄλλο γράμμα σου, γιατί τὰ λές πολὺ ὥραϊα. Ἐτσι ὅταν ἀλλάξῃ κα- νεὶς κλίμα, τίς πρῶτες ἡμέρες αἰσθάν- ται τὸ μυαλὸ του σὰ σταματισμένον; ἔπειτα, σιγά-σιγά, ἀρχίζει πάλι νὰ δουλεύῃ, νὰ ἐξερπνίζονται οἱ σκέ- φες; ὅπου: τὸ λέει καὶ σὺ. Ἡ παρα- ζήτη τῶν καινούργιων ἐντυπώσεων, ἡ ἀλ' ἀγὴ τῇ ζωῇ, τῶν συνθημάτων, εἴη γούτὸ τὸ φρινόμενον.

Πάνε Ἑλλη, δὲν σὲ εἶχα ξεχάσει καὶ μὲ μεγάλη μου χαρὰ ξαναδ' ἄβασα γράμμα σου ὅστερ' ἀπὸ δύο χρόνια. Ναι, αὐτὴ ἡ ἀρρώστια σ' ἐξημίωσε στὰ μαθ' αὐτά σου, μὰ καὶ σὲ ὥρλησῃ ἀπὸ μπόρσες νὰ διαβάσῃς τόσα καλὰ βιβλία. Ὁ κ. Β. σ' εὐχαριστᾷ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις. Ὅσο γιὰ κείνο τοῦ πρῶτον, νὰ γίνῃ δὴλ. ταυ καὶ τοῦ Ἐβράντου σας γιὰ τὴν προτομὴ τοῦ Ἀγ- γέλου Βλαχου, σὰς συγχάρισε γιὰ τὴν ἰδέα σας κι' εἶναι πρόθυμος νὰ σὰς βοηθήσῃ ὅσο μπορεῖ, ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ ταυ καὶ, οὐτε καιρὸ ἔχει, οὐτε ἐν- δόκηται, γιατί δὲν π' οὐρακατεύεται μὲ λεπτά.

Ἀρχὴ τῆς Φυλῆ, δὲν ὑπάρχουν ἄλλα ἐρωτήματα, γιὰ παιδιὰ τούλαχι- στο, ἀπ' αὐτὰ πού ἔχω στὰ ΜικράΜυ- στικά. Οὐτε ἀπῆλθαν ποτὲ, οὐτε ἐβλά- βων. Δὲν λέγω πὼς δὲν θὰ μποροῦσε

νὰ προστεθῶν δύο-τρεῖς καὶ νὰ λείψουν ἄλλες τόσες. Ἀλλὰ πρὸς τί; Ὁ κορ- μός, νὰ πῶμε πάντα ὁ ἴδιος θὰ ἔμενε. Ὅσο στερεότυπος ὅμως κι' ἂν εἶναι ἡ ἐρωτήσιν, ἀπαντήσῃς ἐπιδέχοντα τὴν μεγαλύτερη ποικιλία. Κι' ἀκόμη τὰ ἴδια τετράδια εἶναι καὶ γιὰ μικρούς καὶ γιὰ μεγάλους.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, Πα- ταχοῦ Παρῶν. Ναι, προσπαθεῖ νὰ «ὑποδαυλίσῃ» αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰποτρέψῃς προπ' οὖν ἀπὸ τὰνθῆκα ἀναγνώσματα πού τὰ τραβοῦν. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο δυστύχημα γιὰ ἓνα παιδί, παρὰ νὰ παρασυρῇ ἀπὸ τρυ- περὴ ἡλικία σὲ τέτοια ἀναγνώσματα, πού ὀλιγοῦν καὶ τοὺς πὺρ μεγάλους.

Ἐλᾶ, Ἀρχὴ, τὸ περιπετιώδες γράμμα σου, πού τὸ ἄχισες στίς 6 Ἰου- νίου καὶ τὸ ἐτελείωσες... μετὰ εἴ' οἱ μέρες! Μὰ θέβια «περασμένα μεγα- λεία» καὶ διηγῶντας τα... νὰ γελᾷς! Ἐσύ, πού ἤσουν ἄλλοτε τόσο τακτικὴ; Ἀς εἶναι, πιστεύω πὼς θὰ «κουνηθῇς» φέτος λιγάκι...

Σοῦ ἔστειλα χαρτί τῶν λύσεων, Μαγεμένο Ἀγοροκόπο. Δὲν εἶχες ἀνά- γκη νὰ δικαιολογήσῃς μὲ τόσα πολλὰ τὴν ἀπάντησίν σου νὰ πᾶς ψευδῶνυμο, Συνδ' ομῆτης γ' ὅπως ψευδῶνυμο, κα- ταντὰ ἄλλος ἄγο ας τῆς. Ψευδῶνυμο θὰ πῇ συμμετοχὴ στὴν κίνησιν τοῦ πε- ρισοῦ καὶ μας, κι' αὐτὴ ἡ κίνησιν ἔχει τὸν περισσότερο θληγγορὸ μὰ καὶ τὴν μεγαλύτερη ὥρλησι.

Εἶδες τὸν ὄνομά σου, Εὐξείνη Πόντε, ἀντὶ τοῦ ψευδῶνυμου σου, γιατί κι' ἐγὼ τὸν ὄνομά σου μόνον εἶδα στὴ Συλ- λογῇ σου. Αὐτὸ νὰ τὸ ξέρεις ὅλοι! Γιὰ τὰς βλεπτε τὸ ψευδῶνυμό σας στὰς Ἀσκήσεις, στὴν ἀλληλογραφίαν, καὶ παν- τοῦ, δὲν ἀρκεῖ νὰ σὰς ἐγκριθῇ μὴ φορα. Πρέπει νὰ τὸ γράψῃς, κοντὰ στ' ὄνομά σας, σὲ δ' οἱ μου στέλνετε. Για ἡ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ θυμᾶμαι ὅλα τὰ ψευδῶνυμα, οὐτε ἔχω καιρὸ νὰ ψι- χνω στὸ βιβλίό μου νὰ τὰ ἔρῃσκω. Στὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναι.

Δὲν εἶσαι σὺ μόνος, Γοργόφτερος Ἐλευθερωτῆς, πού ἔστειλες κομμά- τια διὰ τὴν Σελίδα καὶ δὲν τὰ εἶδες νὰ δημοσιεύσῃς. Ἐκατοντάδες παιδιὰ εἶ- ναι στὴν ἴδια θέση. Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν θὰ πῶ νὰ πῶς δὲν τὰ γὰντῶ; Ὅσο γιὰ τὴν ἀξία τῶν κομματιῶν σου, πρῶτο πού κατ' ἀρχὴν δὲ μιλῶ, παρὰ γιὰ ὅσα δημοσιεύονται. Ἐπειτα εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ θυμᾶμαι μετὰ σὲ τόσες χιλιάδες! Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ γ' ῃς καὶ νὰ μὲ στέλνῃς.

Ἀγοῦν κάποτε Ἀγοροκόπο, ὅσα μοῦ στέλλεις, μὲ τὰ λαβαίνω τα- κτικὰ. Ἐτσι ἔλαβα καὶ τὴν συστημένη με τὴν ἐπιταγὴ τῶν 115 δρ. καὶ ἐπέ- λεσά τὴν παραγγελίαν σου. Ναι, καὶ τῶν δικῶν σου Ἀσκήσεων πρέπει νὰ σημει- ώνῃς τὰς λύσεις. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τίς χάνῃς αὐτές, ἐπεὶ εἶναι δικές σου. Ἀξίω δὲ ὅτι συχνὰ διορθῶνται. Ἀ- λάζω τίς Ἀσκήσεις σὲ τέτοιον τρόπο, πὺ κι' ὁ ἴδιος τους ὁ συνθέτης κατὶ ἔχει νὰ λύσῃ.

Δὲ ἐπρεπὲ νὰ σοῦ κάνῃ τόση ἐν- τῶσιν, Μεγάλη Ἰδέα. Γράφεις πολὺ νὰ λὰ καὶ φίλο οἰκίως νὰ πῶμε, δὲ διηγήμα σου θάβῃς καὶ κατὶ παραπάνω. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲ διηγῶντας τοῦ Διαγωνισμοῦ μας ἐκτελέσῃς κυρίως ἀπὸ παιδαγωγικὴν ἀποψη. Γι' αὐτὸ εἶδες σὲ χαμηλότερη θέση πολλὰ ψευ-

δώνυμα, πού διακρίνονται καὶ στὴ Σελίδα καὶ σὲ ἄλλους διαγωνισμούς. Σαρλὼ Φίλλια, τὰ συλλυπητὰ μου γιὰ τὸ θάνατο τῆς καίμενης ἑ- λληνισ, πού τὰ διαβιβάζεις σὲ ὅλους. Ναι, δυστυχῶς, πολλοὶ ἀκόμα γράφουν στίχους μὲ χαρμῶδες, πού μοναχικῶς εἶναι ἀνυπόφοροι. Στίχοι: πού θὰ χω- ροῦσε μερ καὶ σύμφωνα, ἀνάμεσα σὲ δύο ζωνήματα, εἶναι ἀνυπόφοροι. Πιχ: Μία ἐλᾶ ἀπλῶ

